

Sygn. akt IVP 228/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Sulimka

Ławnicy: Elżbieta Morawiec, Halina Wróblewska

Protokolant: Edyta Bogacz

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Tarnowie

sprawy z powództwa **J. B.**

przeciwko **A. N. Firma Handlowo-Uslugowo-Remontowo-Budowlana (...) w B.**

o ustalenie istnienia stosunku pracy, sprostowanie świadectwa pracy

oddala powództwo

Sygn. akt: IVP 228/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 1 grudnia 2015 roku

W pozwie skierowanym do tut. Sądu przeciwko A. N. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo – Usługowo – Remontowo - Budowlana (...) z siedzibą w B., powód J. B. domagał się ustalenia, że z pozwanym łączył go nieprzerwanie stosunek pracy od dnia 11.08.2014 r. do dnia 15.06.2015 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony oraz zażądał sprostowania świadectwa pracy wydanego przez pozwanego w dniu 20 kwietnia 2015 r., poprzez dokonanie następujących zmian:

- w pkt I, iż powód był zatrudniony w okresie od 11.08.2014 r. do 14.06.2015 r.,
- w pkt IV ust. 1, iż powód nie otrzymał ekwiwalentu za niewykorzystany urlop bieżący oraz zaległy,
- w pkt IV ust. 4, iż był niezdolny do pracy przez okres 75 dni, od 01.04.2015 r. do 14.06.2015 r.,
- w pkt IV ust. 10, po przez wskazanie okresu liczonego od dnia 01.04.2015 r. do dnia 14.06.2015 r.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego, zażądanych na rozprawie w dnia 17 listopada 2015 r..

W uzasadnieniu pozwu J. B. podał, iż w dniu 11 sierpnia 2014 r. zawarł z pozwanym umowę o pracę na okres próbny od 11.08.2014 r. do 31.10.2014 r. Następnie w dniu 31 października 2014 r. strony zawarły umowę na czas określony od 1 listopada 2014 r. do dnia 31 października 2015 r., w której zastrzeżono możliwość jej rozwiązania przez strony z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Powód został zatrudniony na stanowisku pracownik ogólnie – budowlany w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1.680,00 zł brutto,

jednakże kwota wynagrodzenia wskazana w umowie o pracę, nie odzwierciedlała rzeczywistej kwoty wynagrodzenia za pracę, bowiem strony ustnie umówiły się na tzw. stawkę godzinową w wysokości 11 zł. Wynika to z faktu, iż pozwany chciał zminimalizować koszty zatrudnienia swoich pracowników. W dniu 1 kwietnia 2014 r. powód udał się na zwolnienie lekarskie i zaprzecza by przed jego otrzymaniem pozwany pracodawca informował go o zamiarze wypowiedzenia umowy o pracę, a tym bardziej by pozwany wręczył mu wypowiedzenie umowy o pracę. W dniu 25 maja 2015 r. powód otrzymał świadectwo pracy. Zostało one wysłane 21 maja 2015 r., a zatem z przekroczeniem terminu wskazanego w ustawie. W związku z powyższym powód niezwłocznie zwrócił się do pracodawcy o wyjaśnienie przedmiotowej sytuacji i z uwagi na fakt, iż strony nie doszły do porozumienia powód nie widząc dalszych szans na kontynuowanie stosunku pracy zwrócił się do pozwanego z pisemnym żądaniem sprostowania świadectwa pracy i wypłatę wszelkich zaległych świadczeń.

Powód wskazał, iż od dnia 1 kwietnia 2014 r. do 14 czerwca 2015 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, zatem pracodawca nie miał prawa wypowiedzieć umowy w tym okresie, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegał on ochronie.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, iż powód był zatrudniony u niego początkowo na okres próbny od 11.08.2014 r. do 31.10.2014 r., a następnie od 01.11.2014 r. do 31.10.2015 r. na podstawie umowy na czas określony, w której strony ustaliły dwutygodniowy okres jej wypowiedzenia. W związku dużymi trudnościami finansowymi pozwanego spowodowanymi nie rozliczeniem się kontrahentów z wykonanych na ich rzecz usług na kwotę 250.000,00 zł i zobowiązaniami w stosunku do dostawców towarów na łączną kwotę 183.825,89 zł był on zmuszony wypowiedzieć pracownikom umowy by uniknąć jeszcze większych strat. W dniu 31 marca 2015 r. pozwany zawiadomił powoda o rozwiązaniu z nim umowy o pracę z przyczyn ekonomicznych i przedłożył mu wypowiedzenie do podpisania. Powód odmówił złożenia podpisu na wypowiedzeniu, ale jego treść przyjął do wiadomości. W związku z zaistniałą sytuacją pozwany sporządził w tym dniu notatkę służbową o treści „Pracownik B. J. odmówił podpisania niniejszego wypowiedzenia umowy o pracę przedstawionego mu w dniu 31.03.2015 r. Pracownik usłyszał słownie treść wypowiedzenia”. Dalej pozwany podaje, iż następnego dnia powód nie zgłosił się do pracy. Podobnie zachowali się pozostali pracownicy jego firmy, którym również wypowiedział umowy o pracę w dniu 31.03.2015 r. Byli to L. K. i W. P.. Powód udał się do lekarza i uzyskał zwolnienie lekarskie od 01.04.2015 r. do 10.04.2015 r., które dostarczył do ZUS w dniu 02.04.2015 r. Powód przedłożył do ZUS jeszcze kilka zwolnień. W ocenie pozwanego, takie zachowanie powoda i pozostałych pracowników polegające na jednoczesnym pójściu na zwolnienie lekarskie oznacza, że byli oni w zмовie. Po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 20.04.2015 r. pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy za okres od 11.08.2014 r. do 18.04.2015 r., zaznaczając w pkt 3, w jakim trybie została rozwiązana umowa o pracę. Następnie drogą telefoniczną poinformował powoda o możliwości odbioru świadectwa pracy w siedzibie firmy. Ponieważ powód tego nie zrobił, pozwany był zmuszony dostarczyć mu świadectwo pracy drogą pocztową.

Pozwany przyznał, iż wynagrodzenie powoda za miesiąc kwiecień 2015 r. wypłacił po terminie. Wynosiło ono 1.802,82 zł, a złożyły się na nie wynagrodzenie chorobowe oraz ekwiwalent za urlop zaległy i bieżący.

Pozwany stoi na stanowisku, iż roszczenie powoda skierowane przeciwko niemu jest całkowicie bezzasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód J. B. był zatrudniony u A. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo – Usługowo – Remontowo - Budowlana (...) z siedzibą w B., początkowo na podstawie umowy na okres próbny od 11.08.2014 r. do 31.10.2014 r., a następnie zawartej w dniu 31.10.2014 r. umowy na czas określony mającej obowiązywać od 01.11.2014 r. do 31.10.2015 r. Umowa ta zawierała klauzulę o możliwości jej wcześniejszego rozwiązania przez strony z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia.

Wynagrodzenie miesięczne powoda wynosiło 1.700,00 zł brutto.

Dowody:

- wydruk z CEIDG z dnia 30.06.2015 r. - k. 4,
- akta osobowe J. B.,
- umowa o pracę z dnia 11.08.2014 r. – k. 7, 59,
- umowa o pracę z dnia 31.10.2014 r. – k.8, 60,
- aneks nr (...) z dnia 02.01.2015 r. do umowy o pracę z dnia 31.10.2014 r. – k. 76,
- zeznania powoda J. B. – k. 130v-131,
- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

Pozwany zatrudniał czterech pracowników. Byli to W. P., M. M., L. K. oraz powód J. B..

Dowody:

- protokół kontroli PIP z dnia 29.06.2015 r. – k. 48-54v,
- zeznania świadka M. M. – k. 129-129v,
- zeznania świadka W. P. – k. 129v-130,
- zeznania powoda J. B. – k. 130v-131,
- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

W dniu 31 marca 2015 roku, po zakończeniu pracy, pozwany wraz z pracownikami wrócił do siedziby przedsiębiorstwa, tj. pod dom jego miejsca zamieszkania. Mając już wcześniej przygotowane wypowiedzenia umowy o pracę podjął próbę ich wręczenia wszystkim zatrudnionym pracownikom, uzasadniając taki krok problemami ekonomicznymi. Jednakże, jedynie dwóch pracowników przyjęło wypowiedzenie. Byli to M. M. i L. K., zaś pozostali, tj. W. P. i powód odmówili przyjęcia wypowiedzenia umowy o pracę. W tej sytuacji pozwany sporządził na przygotowanym dla J. B. egzemplarzu wypowiedzenia notatkę służbową o następującej treści: „Pracownik B. J. odmówił podpisania niniejszego wypowiedzenia umowy o pracę przedstawionego mu w dniu 31.03.2015 r. Pracownik usłyszał słownie treść wypowiedzenia.”

Dowody:

- akta osobowe powoda,
- rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 31.03.2015 r. – k. 68,
- protokół kontroli PIP z dnia 29.06.2015 r. – k. 48-54v,
- częściowo zeznania świadka M. M. – k. 129-129v,
- częściowo zeznania świadka W. P. – 129v-130,
- częściowo zeznania powoda J. B. – k. 130v-131,
- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

W dniu 1 kwietnia 2015 r., żaden z pracowników nie przyszedł do pracy. Trzech z nich, tj. W. P., L. K. oraz powód udało się do lekarza. Uzyskane w ten sposób zwolnienia przedłożyli do ZUS Odział w T., o czym organ rentowy poinformował pozwanego.

Dowody:

- zaświadczenia lekarskie powoda – k. 9-13,
- pismo ZUS Odział w T. z dnia 07.04.2015 r. – k. 14,
- pismo ZUS Odział w T. z dnia 04.05.2015 r. – k. 17,
- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

Pozwany wyrejestrował wszystkich pracowników z ubezpieczeń po upływie dwutygodniowego okresu wypowiedzenia.

Dowody:

- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

Świadcstwo pracy J. B. sporządzone przez pozwanego w dniu 20 kwietnia 2015 r. zostało mu wysłane drogą pocztową.

Dowody:

- świadectwo pracy J. B. z dnia 20.04.2015 r. – k. 5,
- potwierdzenie nadania listu do powoda z dnia 21.05.2015 r. – k. 70,
- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

Wynagrodzenie za miesiąc kwiecień 2015 r. pozwany wypłacił powodowi z opóźnieniem. Było ono w wysokości 1.802,82 zł, a złożyły się na nie wynagrodzenie chorobowe oraz ekwiwalent za urlop zaległy i bieżący. Należność ta została zrealizowana w dwóch ratach, pierwsza w dniu 8 maja 2015 r. na kwotę 1.200,00 zł, a druga w dniu 26 sierpnia 2015 r. na kwotę 603,00 zł.

Dowody:

- lista płac J. B. za miesiąc kwiecień 2015 r. – k. 101,
- potwierdzenie wypłaty wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2015 r. w kwocie 1.802,28 zł, I rata w kwocie 1.200,00 zł z dnia 08.05.2015 r. oraz II rata w kwocie 603,00 zł z dnia 26.08.2015 r., zalegające w aktach osobowych powoda.
- zeznania pozwanego A. N. – k. 130-130v.

Powód pismem z dnia 26 maja 2015 r. zażądał od pozwanego sprostowania świadectwa pracy. Pismem z dnia 17.06.2015r. pozwany odmówił sprostowania świadectwa pracy.

Dowody:

- pismo powoda z dnia 25.05.2015 r. – k. 20,
- akta osobowe powoda,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, w tym akt osobowych powoda, a także zeznań świadków W. P. i M. M. oraz stron.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie przedłożone dokumenty. Brak było podstaw do podważenia ich prawdziwości, nie były one również kwestionowane w toku postępowania.

Jeśli zaś chodzi o ocenę osobowych źródeł dowodowych, to Sąd uwzględnił w całości jedynie zeznania pozwanego A. N.. Dokonując ich oceny Sąd brał pod uwagę czy znajdują potwierdzenie w innych dowodach, w szczególności dokumentach, ich spójność i logiczność. W rezultacie zasadnym było obdarzyć je przymiotem wiarygodności w całej rozciągłości. Były one zbieżne z zebranymi w sprawie dokumentami, nie ujawniono także w toku postępowania okoliczności, które przeczyłyby prawdziwości ich stwierdzeń.

Odmienne potraktowania wymagały zeznania powoda J. B. oraz świadków W. P. i M. M.. Świadkowie Ci tak samo jak powód byli pracownikami pozwanego. W złożonych zeznaniach potwierdzają, iż w dniu 31 marca 2015 r. po zakończeniu prac rzeczywiście doszło do spotkania w miejscu zamieszkania pozwanego, będącego również siedzibą jego przedsiębiorstwa, na którym pozwany wręczał wypowiedzenia umów o pracę. I na tym ustaleniu kończy się wiarygodność ich zeznań, a to z tego względu, że w dalszej części słuchani kreują wersję wydarzeń, które w ocenie Sądu nie mogły mieć miejsca.

Świadek M. M. podaje, iż w dniu 31 marca 2015 r. pozwany wręczył wypowiedzenie jedynie jemu oraz L. K., co potwierdził również W. P., zatem z zeznań tych świadków wynika, iż powód nie otrzymał wypowiedzenia - wbrew twierdzeniom pracodawcy. Przyjmując, iż tak właśnie było, nasuwa się pytanie jak wytłumaczyć nagłą i zbiorową niezdolność do pracy wszystkich pracowników, w tym trzech ze względów zdrowotnych w dniu 1 kwietnia 2015 r. L. K., W. P. oraz powód udali się w tym dniu do lekarzy. Uzyskane w ten sposób zwolnienia przedłożyli nie pracodawcy (będącego płatnikiem ich składek), jak to jest powszechnie przyjęte, lecz przekazali je bezpośrednio do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Taka sekwencja zdarzeń w sposób jaskrawy przeczy zasadom logiki oraz klóci się ze wskazaniami płynącymi z zasad doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu pozwany chciał wręczyć wypowiedzenie umowy o pracę również powodowi, jednakże ten nie przyjął go. Podobnie uczynił W. P.. W tych okolicznościach pracownicy Ci chcąc uniknąć skutecznego rozwiązania łączącego ich z pozwanym stosunku pracy postanowili od dnia następnego udać się na zwolnienie lekarskie.

W ocenie Sądu zeznania ww. świadków należało uwzględnić jedynie w tej części w jakiej znajdują potwierdzenie w innych dowodach, zaś w pozostałym zakresie należało je zdecydowanie odrzucić.

Podobnej oceny wymagają zeznania powoda, które uwzględniono jedynie w niewielkiej części, zaś w zdecydowanej większości nie zasługiwały one na przymiot wiarygodności. Zdaniem Sądu, J. B. był nieszczerzy, a jego zeznania były niespójne i nielogiczne. Sąd nie dał wiary jego twierdzeniom również w aspekcie należności pracodawcy z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Nie mają one oparcia w dokumentach, co tym bardziej podważa ich wiarygodność. Nadto, wpisują się w całokształt postawy powoda, nacechowanej przymiotami, które nakazują Sądowi zachować względem niego daleko idącą nieufność.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo J. B. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Toczący się pomiędzy stronami w niniejszym postępowaniu spór dotyczył przede wszystkim tego czy z dniem 31 marca 2015 r. doszło do wypowiedzenia powodowi stosunku pracy.

Podstawą nawiązania między stronami stosunku pracy była zawarta w dniu 31.10.2014 r. umowy o pracę na czas określony mająca obowiązywać od 01.11.2014 r. do 31.10.2015 r.

Zgodnie z art. 33 Kodeksu pracy przy zawieraniu umowy o pracę na czas określony, dłuższy niż 6 miesięcy, strony mogą przewidzieć dopuszczalność wcześniejszego rozwiązania tej umowy za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

Łącząca strony umowa z dnia 31.10.2015 r. zawierała klauzulę o możliwości jej wcześniejszego rozwiązania przez każdą ze stron z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Stosownie do przepisu art. 30 § 1 pkt 2 k.p. umowa o pracę rozwiązuje się przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem). Wypowiedzenie to jednostronne oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę składane drugiej stronie stosunku pracy. Uznaje się je za złożone z chwilą, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, by mogła zapoznać się z jego treścią (art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego w dniu 31 marca 2015 r., po zakończeniu pracy, pozwany wraz z pracownikami wrócił do siedziby przedsiębiorstwa, tj. pod dom jego miejsca zamieszkania. Mając już wcześniej przygotowane wypowiedzenia umowy o pracę pracodawca podjął próbę ich wręczenia wszystkim zatrudnionym pracownikom, uzasadniając taki krok problemami ekonomicznymi. Jednakże, jedynie dwóch pracowników przyjęło wypowiedzenie. Byli to M. M. i L. K., zaś pozostali, tj. W. P. i powód odmówili przyjęcia wypowiedzenia umowy o pracę.

Powyższe oznacza, iż z dniem 31 marca 2015 r. doszło do skutecznego wypowiedzenia stosunku pracy łączącego strony, tym samym roszczenie powoda o ustalenie, iż z pozwanym łączył go nieprzerwanie stosunek pracy od dnia 11.08.2014 r. do dnia 15 czerwca 2015 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony jest bezzasadne.

Mając na względzie przywołane wyżej ustalenia stanu faktycznego, należało również oddalić roszczenie powoda dotyczące sprostowania świadectwa pracy z dnia 20 kwietnia 2015 r., w tym w punkcie IV ust. 1 dotyczącym wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Jak pokazuje przedłożony przez pozwanego dowód w postaci potwierdzenia wpłat z dnia 8 maja 2015 r. oraz 26 sierpnia 2015 r. na konto powoda, należny mu ekwiwalent za urlop został wypłacony. Była to kwota 1.802,82 zł, a składały się na nią wynagrodzenie chorobowe oraz ekwiwalent za urlop zaległy i bieżący.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Anna Sulimka